

Књига пророка Јои́ла и лаодикејска Црква адвентиста седмог дана — Број седамнаест

Jeff Pippenger

2025-12-23

Број седамнаест

Претходни чланак завршили смо недовршеним разматрањем пророчанстава Аврама и Павла, да она, ред за редом, образују раздобље од 430 година, састављено од 30 година за којима следи 400 година. Претпостављам да има неких тамо у теолошким круговима који би тих 30 година могли видети као раздобље које следи након 400 година, али када се о томе говори уопштено, тих тридесет година приписује се почетку тог раздобља. Да ли је то 400 па 30, или 30 па 400? То је тридесет па четиристо, јер постоји много сведока који утврђују једно тридесетогодишње раздобље, повезано са другим пророчким раздобљем и праћено њиме.

Јосифу је било тридесет година када је почео да служи фараону у Постању 41:46. Тада је отпочело седам година обиља, за којима је уследило седам година глади. Јосифа, као праслику Христа, у тридесетој години следила су два раздобља од по 2520 дана. Када је Христос имао тридесет година, уследила су два раздобља од 1260, која заједно чине 2520; што се, опет, повезује са седам времена над два царства.

Давид је имао тридесет година када је постао цар, и царовао је четрдесет година, као што је забележено у 2. Самуиловој 5:4. Давид је праобраз Христа, и када је Христос имао тридесет година, био је крштен, а затим одведен у пустињу на четрдесет дана; потом је, после Свога васкрсења, које је било праобразовано Његовим крштењем, остао и поучавао ученике лично током четрдесет дана. На крсту је разорење Јерусалима било милостиво одложено за четрдесет година, што је паралелно са четрдесет година умирања у пустињи на почетку њихове заветне историје.

Језекиљу је било тридесет година када је био позван да буде пророк у Језекиљу 1:1. Нећу сада одвајати време да се бавим раздобљем које је уследило после Језекиљеве тридесете године, али ћу уметнути сажет кратак преглед утврђених чињеница о томе колико је трајала његова служба, сачињен помоћу AI. „Језекиљева пророштва спадају међу најпрецизније датирана у Старом завету, при чему је у целој књизи наведено 13 посебних датума. Сви се они рачунају од године Јоахиновог изгнанства (597. п. н. е. као прва година), пружајући јасан хронолошки оквир који обухвата око 22 године.”

Исус је имао тридесет година када је био крштен, и тада је потврдио завет с многима, за једну седмицу.

Антихристом пророчки управља образац Христов, и као што је Христос тридесет година био у припреми да преузме Своје дело Небеског Првосвештеника, тако је пророчки период

од тридесет година припреме, означен за антихриста, трајао од уклањања „свагдашње“ 508. године до 538. године, када је папство било оснажено као кривотворени првосвештеник; као што је Христос био помазан силом при Своме крштењу, тако би 1260 година папске таме било паралела са Христових 1260 дана чисте светлости од Његовог крштења до крста, што се подудара са смртоносном раном папства 1798. године.

Ниједан од ових претходних двоструких периода који почињу раздобљем од тридесет година не претходи Аврамовом првом кораку у његовом тростепеном савезном процесу. Стога је Аврамов први споменут, премда је то могло бити само тако након што је било потврђено Павловим другим сведочанством. Када је Павле написао своје речи, пророчанство о 400 година постало је пророчанство о 430 година, у којем је првих 30 година одвојено од последњег временског раздобља.

Тврдим, на основу Христовог карактера, како је представљен као Алфа и Омега, да у заветном процесу сто четрдесет и четири хиљаде, који су омега у односу на Аврамово и Павлово двоструко пророштво о тридесет година — након којих следи четири стотине година — мора постојати његов пандан у омеги историје завета, што је историја печаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Период од тридесет година, праћен другим засебним периодом, мора се испунити на начин који не примењује време, али испуњава Аврамово темељно пророштво од 430 година. Било би добро да поново прочитате ту претходну изјаву, а затим да се вратите на ову тачку и наставите даље.

Исус, Јосиф, Давид и Језекиљ били су сви у припреми тридесет година за дело које ће представљати Божји народ у последњим данима. Језекиљ, пророк; Јосиф, као праслика Христа свештеника; и Давид, цара. Четири симбола, али један од тих симбола који представља Небеског Првосвештеника има људског и божанског представника. Та четири сведока сви су сагласни са Аврамових 30 година, праћених пророчким раздобљем.

Антихрист је био тридесет година у припреми, а затим оснажен током 1260 година, све док није примио своју прву смрт 1798. године. Она је симбол друге смрти, јер поново умире када се време милости затвори. Друга смрт је вечна смрт. Ми служимо васкрслом Спаситељу, јер Христос није умро за вечност, Он није умро другом смрћу. Када смртоносна рана папства буде исцељена, тринаесто поглавље Откривења показује да ће она поново владати 42 месеца, што представља пророчки период, без временског елемента.

Када буде васкрснута у време недељног закона, војска која се противи њеном делу јесу они који су били васкрснути на крају три и по дана из Једанаестог поглавља Откривења. Две васкрснуте силе, од којих су обе заставе, једна седмодневне суботе, а друга сунца — постају тачка упућивања за цео свет, док човечанство доноси свој коначни избор за живот или смрт.

У време недељног закона, антихрист, који је уједно и звер, представљаће троструки савез аждаје, ње саме (звери) и лажног пророка. Те три силе ујединиће се против Божје цркве, која треба да буде уздигнута изнад свих гора. Божја црква победоносна налази се у тридесетогодишњој припреми, не у тридесет дословних година, него у утврђеном пророчком раздобљу уз које је везано тридесет, и које је и даље на снази као пророчанство

после заповести из 1844. године, указујући на то да примена пророчког времена више није била важећа. Једноставно је увидети да тридесет година представља раздобље припреме за пророка, свештеника и цара, који ће као црква победоносна представљати царство славе. Четири сведока — Језекиљ, Христос, Јосиф и Давид — представљају власт Божјег царства у истом временском раздобљу у коме папство и троструки савез воде свет ка Армагедону.

Победоносна црква бива уздигнута приликом недељног закона у Сједињеним Државама, и према сведочанству Старог и Новог завета, заветни народ, који чини сто четрдесет и четири хиљаде, треба да постане царско свештенство.

И ви, као живо камење, зидајте се у дом духовни, у свештенство свето, да приносите жртве духовне, угодне Богу кроз Исуса Христа. 1. Петрова 2:5.

Свештеници су требало да имају тридесет година када би започињали службу у храму, те стога постоји временски период пре недељног закона у којем се припрема свештенство да служи као принос потресања првина. Свештеници, који су сто четрдесет и четири хиљаде, представљени су као Левити у процесу очишћења који извршава Весник завета. Постоји пророчки период који води ка недељном закону, у којем процес очишћења припрема посвећену службу за време позног дажда. Припрема се завршава код недељног закона, тако да период од тридесет представља припрему свештеника, и тиме одговара захтеваној старости за свештеника. Христос је као Првосвештеник започео Своју службу са 30 година, а пошто Јосиф представља Христа као праслика, и он је започео своју службу са тридесет година. Лажни Христос је имао 30 година припреме, тако да имамо три сведока да период од 30 година представља припрему свештенства.

„Велико питање које је надамак искорениће оне које Бог није поставио, и Он ће имати чисту, истинску, посвећену службу припремљену за позни дажд.“ Selected Messages, књига 3, 385.

Сестра Вајт непосредно учи да је, кад год је црква чиста, Дух пророштва делатан. Када велико питање одвоји кукољ, имаћете посвећену службу састављену од Исуса и Јосифа, свештеника који је и божански и човечан, Исуса и Језекиља, пророка, Исуса и Давида, цара. Они који су припремани током раздобља симболизованог са тридесет година, треба да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде и представљени су као пророци, свештеници и цареви. Сва тројица људи библијски су симболи Христовог дела као пророка, свештеника и цара, те нам број тридесет омогућава да закључимо да у свакој од ове три категорије, које настају посредством библијских симбола који су били припремани тридесет година, када се сједине са Христом, представљају сједињење божанства са човечанством. Стога су ти свештеници, који су припремани током симболичног тридесетогодишњег раздобља, представљени као застава божанства сједињеног са човечанством.

Četrdeset i dva meseca završnog papinskog krvoprolića odigravaju se dok Hristos hodi među ljudima četrdeset i dva meseca u ličnosti svojih učenika. Četrdeset i dva meseca ropstva i tlačjenja, koji se završavaju izbavljenjem, kao što je predstavljeno u 430 godina dvostrukog Avramovog proročanstva. Avramovih četiri stotine godina završavaju se izbavljenjem na Crvenom moru, što je

klasična biblijska ilustracija završetka vremena probe, na kraju papinih simboličnih četrdeset i dva meseca.

Четрдесет и два месеца представљају време кушања од недељног закона у Сједињеним Државама до затварања људског времена милости. Ипак, током тих 42 месеца, након тридесетогодишњег раздобља припреме, Христос потврђује завет у личности остатка. Антихристов кривотворени свештеник долази своје коначном крају, управо тамо где је Христос умро у својој линији, што је управо тамо где је фараон, цар Египта, умро у својој линији. На гори Кармилу пророци Ваалови били су побијени, чиме се поистовећује смрт лажног пророка при недељном закону. При недељном закону имате лажног пророка који је тада убијен, аждаху представљену фараоном, и звер представљену папством. Све је то представљено при недељном закону у сукобу са Божјим свештеницима, царевима и пророцима. Црква се чисти непосредно пре недељног закона и дар пророштва се обнавља — управо тамо где лажни пророк умире. Од тада па надаље, борба се води око истините или лажне пророчке поруке.

Симболични период од 30 година представља период који претходи недељном закону. Тај период је време припреме за свештенике, јер им је Христос пример у свему, пошто су то они који следе Јагње. Унутар првих 30 година Аврамовог пророчанства, завет је био успостављен, чиме се показује да, шта год да представља тај период припреме за свештенике, то је период у коме Господ обнавља Свој завет са сто четрдесет и четири хиљаде, као што је то предочено алфа-историјом Аврама. Тај период је време припреме за свештенике који почињу да служе при недељном закону, у тридесетој години, када су помазани Светим Духом као што је и Христос био при Свом крштењу. Још једна истина која се може извести из алфа-историје Аврама јесте да, шта год да представља тај период који води ка недељном закону, он мора бити од пресудног значаја, јер је омега увек моћнија од алфе. Недељни закон је омега представљена 22. октобром 1844, крстом, Пасхом у Египту, и тако даље.

Zakon o nedelji predstavlja kraj razdoblja predstavljenog tridesetogodišnjim periodom. On je unapred predodređen praktično u svakoj velikoj priči spasenja, a ujedno je i kraj savezničke istorije izabranog naroda koja je započela s Avramom. S obzirom na takvu vrstu proročanske težine dokaza u vezi sa završetkom tog razdoblja, i na ozbiljnu svrhu samog tog razdoblja, šta bi bila početna tačka?

Постоји пророчки период представљен са тридесет година који, на основу мноштва сведока, завршава код закона о недељи. У тој тачки следи период који је представљен различитим бројчаним вредностима, и сваки од тих периода износи сведочанство о једној линији пророчке историје која следи после закона о недељи. Неки од тих периода представљају унутрашњу линију црквене историје, а неки спољашњу линију света који маршира ка Армагедону.

Вероватно је добро да се у овом тренутку подсетимо да одбацујемо примену било каквих временских пророчанстава у последњим данима у смислу да она представљају било какве

препознатљиве датуме, све док дан и час не буду објављени на крају зала. Употребићу дванаесто поглавље Књиге пророка Данила да илуструјем своју тврдњу да се пророчко време више не примењује. У дванаестом поглављу постоје три стиха која указују на пророчко време.

И чух човека обученог у лан, који беше над водама реке, када подиже своју десну руку и своју леву руку ка небу, и закле се Оним који живи довека да ће бити за време, времена и по времена; и када доврши расипање силе светог народа, све ће се ово свршити. Данило 12:7.

И од времена кад се укине свагдашња жртва и постави гадост опустошења, биће хиљаду двеста и деведесет дана. Данило 12:11.

Блажен је онај који чека и доспе до хиљаду три стотине и тридесет и пет дана. Данило 12:12.

Милерити су имали исправно разумевање сваког од ова три стиха. Ова три пророчанства су део истина које представљају темеље. Ипак, милеритско разумевање ових стихова било је засновано на примени начела дан за годину. Пошто „времена више нема“, ови стихови морају имати другу примену, јер сва пророчанства говоре о временском раздобљу позног дажда. Ови стихови морају имати разумевање у оквиру позног дажда које не користи време да би створило поруку, и које се не разилази са милеритским разумевањем тих стихова. Исправно милеритско гледиште о средишњем стиху од ова три стиха, (стих једанаести), јесте да он представља двоструко раздобље, које почиње раздобљем од тридесет година, после чега следи 1260 година. Стих једанаести указује на раздобље од тридесет година које претходи недељном закону, представљеном постављањем гадости пустошне.

Дванаеста глава књиге пророка Данила јесте поглавље у Божјој Речи које излаже процес очишћења Божјег народа, који се збива у последњим данима, у време свршетка, када се открива једно пророчанство из књиге пророка Данила које је било запечаћено. У једанаестом стиху налазимо пророчанство које су пионири исправно разумели као раздобље од тридесет година које води у раздобље од 1260 година. У дванаестој глави, сва три пророчанства из стихова седам, једанаест и дванаест запечаћена су све до времена свршетка. У време свршетка та три пророчанства морају бити откривена, јер Божја Реч никада не изневерава. Управо у тој глави изложен је најјаснији приказ завршетка људског времена милости у Библији, те дванаеста глава, најсигурније и још одређеније, означава крај адвентизма, а не почетак адвентизма.

Три пророчанства у дванаестој глави Данила била су запечаћена управо у оном одломку Светога писма у коме запечаћивање и отпечаћивање налазе своју основну пророчку дефиницију. Та три пророчанства бивају отпечаћена у историји сто четрдесет и четири хиљаде, јер Алфа и Омега увек приказује крај нечега, заједно са почетком тога истог. Оно што је отпечаћено у три пророчка раздобља дванаесте главе представља коначно отпечаћивање Божје пророчке Речи. То отпечаћивање изложено је у првој глави Откривења, када се Откривење Исуса Христа отпечаћује, непосредно пре завршетка времена милости.

Једанаести стих дванаесте главе Данила представља пандан првом приказу двоструког пророчанства код Аврама и Павла, које је започело тридесетогодишњим раздобљем.

Три пророчанства у дванаестој глави Данила јесу симболички временски периоди који бивају отпечаћени у самом последњем времену краја, а то отпечаћење води ка коначном очишћењу Божјег народа. Прво од та три пророчанства даје сам Христос, и када износи то пророчанство, Он стоји над водом, одевен у лан, указујући на завршетак једног пророчког периода представљеног као 1260 година, и одређујући крај тог периода као крај расејавања моћи Божјег народа. Божји народ у последњим данима јесу сто четрдесет и четири хиљаде, и они су били расејани.

Христос не само што стоји на води и одговара на једно питање, него то питање почиње речима: „Докле?“ „Докле?“ је пророчки симбол који се такође упућује Исусу када се у тринаестом стиху осме главе Данила поставља питање: „Докле?“

I neko reče čoveku obučenom u platno, koji beše nad vodama reke: Dokle će trajati do kraja tih čudesa?

И чух човека обучена у лан, који беше над водама реке, кад подиже десницу своју и левицу своју к небу, и закле се Оним који живи довека да ће то бити за време, времена и по времена; и кад сврши да разбије силу светог народа, све ће се ово свршити. Данило 12:6, 7.

Питање које је постављено Исусу, представљеном као човек обучен у лан у виђењу на реци Хидекелу, гласи: „Докле ће трајати крај ових чудеса?“, а у виђењу на реци Улају Исусу, представљеном као Палмони (тај извесни свети), поставља се питање: „Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и преступу пустошења, да се и светиња и војска предаду да се газе ногама?“

Сестра Вајт изјављује да су виђења дата Данилу на обалама великих река Синара сада у процесу испуњења, и у вези с оба речна виђења, Исусу је постављено пророчко „питање“, које увек производи недељни закон као „одговор“. Ипак, оба одговора су изложена у оквиру пророчког времена, које се окончало 1844. године. Пионири су исправно препознали одговор на питање из осме главе и виђења о реци Улај, и разумели су да је 1798. била година када је престало расејавање силе Божјег народа. Али после 1844. године, када је престала „временска примена“ Божје пророчке Речи, пророчко питање: „Докле?“ поново исказује пионирско разумевање као „до две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити при ускоро долазећем недељном закону“ и „сва“ „чудеса“ у Даниловом последњем виђењу биће довршена, када се оконча расејавање светог народа током три и по симболична дана.

Виђење о реци Хидекел у последња три поглавља Данила и виђење о реци Улај у поглављима седмом до деветом Сестра Вајт поистовећује као „велике реке Сенара“. Сви историјски и библијски научници утврђују да постоје само две реке, и да су обе велике реке, које су повезане са Сенаром. Те две реке су Тигар (Хидекел) и Еуфрат. Река Улај није еуфрат Сенара; она је мали вештачки канал у Персији, а не у Сенару. Река Улај у виђењу

које садржи темељ и средишњи стуб адвентизма није смештена у Сенару, па ипак пророчица поистовећује Улај са Еуфратом, једном од великих река Сенара.

Виђење на Хидекелу представља спољашњу историју аждаје, звери и лажног пророка који воде свет ка Армагедону, а виђење на Улају представља дело Христа у сједињавању Свога Божанства са човековом људском природом. Пророчки, надахнуће користи реку Улај као другог сведока, заједно са реком Еуфратом, да означи дело које Христос остварује сједињујући Своје Божанство са људском природом.

И Еуфрат и Тигар почињу у Едему и протичу кроз читаву дужину заветне историје. Када се уливају у средишњи стуб адвентизма 22. октобра 1844. године, Еуфрат се сједињује са вештачки начињеним каналом Улај да би представио сједињење Божанства са човечанством, које се остварује упражњавањем вере код оних који су представљени као сто четрдесет и четири хиљаде. Улај представља испит у погледу ауторитета Божје пророчке Речи, јер супротставља ауторитет Елен Вајт, која персијску реку Улај идентификује као једну од великих река Сенара, ауторитету светских стручњака.

Символ реке Улај представља испит у погледу човекове речи или Божје Речи. Да ли су људи у праву, или су речи које је изнела сестра Вајт исправне? Да ли река Улај представља једну реку у Персији, или представља пророчку реку која се састоји од вода из Едема помешаних са водама од људи?

Могуће је да постоји много решења за ову дилему коју сам изнео, али ћу изложити неке мисли да бисте видели моју поенту. Да ли су световни историчари и теолози у праву, а сестра Вајт грешни? Нико не спори да су „велике реке Сенара“ Тигар и Еуфрат. Па када сестра Вајт реку Улај у Персији означава као велику реку Сенара, да ли је она лажни пророк? Или је она истински пророк, који је начинио грешку? Колико грешака један истински пророк може учинити пре него што пређе границу и постане лажни пророк? Или историчари греше? Или је она заправо у праву? Или су и историчари и сестра Вајт обоје у праву? Ову сам дилему изнео с намером да објашњење те дилеме употребим као додатну тачку у вези с човеком обученим у лан, који стоји над реком и коме се у оба виђења, о рекама Хидекелу и Улају, поставља питање: „Докле?“

У осмој глави Данила, Данило се налази у Сузи, у Персији, а Суза је на реци Улај, која, услед пољопривредне делатности, обухвата природни ток реке, као и низ вештачких аквадуката. Док Улај тече још око сто педесет миља низводно, он се спаја са ушћем река Тигра и Еуфрата. Тигар и Еуфрат, који су потекли у Едему, коначно се састају, и када се сједине, река Улај из Персије повезује се на истом месту. Када се река Улај сусретне са мочварним системом Тигра на ушћу Тигра и Еуфрата, Улај постаје део воде која сачињава велике реке Сенара. Историчари су у праву, а тако је и са сестром Вајт.

Када сестра Вајт поистовећује виђење о Улају у осмој глави, она указује на реку познату по свом вештачки изграђеном систему аквадуката који повезује реке Тигар и Еуфрат, које представљају два периода од по 2520 година, завршена 1798. и 1844. године.

Древни назив за Тигар јесте Хидекел, и у односу на Еуфрат обе реке су у пророчком смислу посебно одређене као повезане са Асиријом и Вавилоном, који су такође приказани као два лава што су имала да казне Божје стадо. Те две пустошеће силе предсказале су две пустошеће силе паганског Рима и папског Рима, које су симболи мушкарца и жене, односно цркве и државе. Пагански Рим био је мушкарац који представља државничко умеће, а папски Рим је нечиста жена црквеног умећа. Асирија је била мушкарац, а Вавилон жена у њиховом пророчком односу, чиме се Тигар поистовећује са мушкарцем, а Еуфрат са женом.

Река Тигар је река државништва која је досезала до 1798. године, а Еуфрат црквене управе досезао је до 1844. Еуфрат је морао досезати до 1844. године, јер је порука из 1844. била о Вавилону (Еуфрату), који је поново пао 1844. године. Како је Еуфрат 1844. произвео водопад, река Улај, која се такође придружила ушћу као симбол људских дела, сјединила је своју воду с водом друге реке. Река државништва била је преграђена 1798. године, када је грађанска власт била одузета папској сили. Те исте године Сједињене Државе почињу да владају као звер из земље и шесто царство библијског пророчанства. Река Тигар је преграђена 1798. године, управо тамо где ће држава на крају приморати цео свет да разбије брану, која сада задржава поплаве папског прогонства, спремне да се као силна поплава обруше на свет. Тај зид, или брана, јесте зид раздвајања цркве и државе.

Godine 1844, i Euftrat i Ulaj označavaju poruku iz 1844. kao pad Vavilona, a takođe i kao samo delo koje je Hristos započeo 1844. godine, kada je, kao Vesnik Saveza, očistio vode Vavilona i ljudska dela iz jednog naroda koji je trebalo da uđe u Njegovu svetinju — naroda koji je morao biti očišćen pre nego što uđe u Svetinju nad svetinjama. Konačno očišćenje toga naroda izvršeno je daždom koji se izlio pod porukom Ponoćnog pokliča, a te kišne kapi poruke Ponoćnog pokliča bile su destilisane iz voda Tigra, kao što su mileriti prepoznali papski Rim i 1798. godinu, i kao što su prepoznali pad Vavilona i bili očišćeni unapred, pre zatvorenih vrata, tom porukom, ili, moglo bi se reći — očišćeni daždom koji je došao iz destilisanih voda reka Ulaja, Tigra i Eufrata, dok su iznosili poruku iz Danila 8:14 i ispunili poruku Ponoćnog pokliča unapred, pre otvaranja protipičnog Dana pomirenja.

Када Христос стоји над водама Хидекела у седмом стиху дванаестог поглавља Данила, Он стоји над водама Тигра, над водама државништва у визији која оцртава завршне покрете људског државништва који воде ка окончању времена милости. Он тамо стоји одговарајући на питање из претходног стиха, управо као што у визији реке Улај човек обучен у лан, који је тамо Палмони, Чудесни Бројач, даје одговор на питање из претходног стиха. У оба случаја дијалог је небески дијалог између анђела и Христа, и у оба случаја питање гласи: „Докле?“

Одговор је: до 2300 дана; у осмој глави и у дванаестој глави стоји: „за време, времена и по времена“. Одговор се разуме као 2300 година и 1260 година, али је 1844. године Бог поставио забрану на примену времена унутар пророчке поруке, јер времена више нема. Шта је одговор Палмонија, човека обученог у лан, за Његов последњи нараштај? Питање: „Докле?“ показано је на многим сведоцима да би се недељни закон препознао као одговор на то питање; да ли се, дакле, Светилиште чисти при недељном закону, и да ли се „сва та

чудеса“ завршавају при недељном закону? Шта су та „чудеса“ која се завршавају при недељном закону, и када су та „чудеса“ започела?

Тада ја, Данило, погледах, и гле, стајаху друга двојица, један с ове стране обале реке, а други с оне стране обале реке. И један рече човеку обученом у лан, који беше над водама реке: Докле ће бити до свршетка ових чудеса?

И чух човека обученог у лан, који беше над водама реке, када подиже своју десну руку и своју леву руку к небу, и закле се Оним који живи довека да ће то бити за време, времена и по времена; и када доврши расејавање силе светог народа, све ће се ове ствари свршити. Данило 12:5–7.

Симболично питање „Докле?“ означава закон о недељи, а анђео није питао када је закон о недељи, него када је крај чудеса. „Чудеса“ се завршавају код закона о недељи; дакле, која су то чудеса што воде ка закону о недељи? Или, да будемо одређенији, шта су „чудеса“ представљена у визији датој код Хидекела, изложеној у поглављима десетом до дванаестом? Ако можемо утврдити шта су „чудеса“, можда ћемо пронаћи када „чудеса“ почињу. У Десетој глави Даниловој Гаврило изричито одређује шта је била његова намера у његовом општењу са Данилом током визије.

Сада дођох да ти објавим шта ће задесити твој народ у потоње дане; јер је виђење још за многе дане. Данило 10:14.

Гаврило је дошао да Божјем народу омогући да разуме шта ће га снаћи у последњим данима. Претпоставити да су пророчанства у дванаестом поглављу Данила милерити исправно разумели, а затим то признање употребити да би се порекла примена тог поглавља на последње дане — значи поништити сврху коју је Гаврило изричито навео. Када Гаврило започне пророчки наратив у првом стиху једанаестог поглавља и води га све до трећег стиха дванаестог поглавља, историја која је ту представљена јесу спољашњи пророчки детаљи о томе како аждаја, звер и лажни пророк воде свет ка Армагедону. Унутар тог поглавља постоје одломци који описују прогон Божјег народа, али је историја једанаестог поглавља првенствено спољашње откривење. То значи да десето и дванаесто поглавље представљају алфу и омегу у оквиру Даниловог последњег виђења, јер, за разлику од једанаестог поглавља, оба описују унутрашњу поруку која означава запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. Средишње поглавље јесте побуна човечанства, представљена царем севера, римским папом, а алфа, десето поглавље, заједно са омегом, дванаестим поглављем, означавају унутрашње искуство сто четрдесет и четири хиљаде у последњим данима. Сва три поглавља воде ка завршетку времена милости; алфа поглавље почиње страхом Божјим који раздваја две класе богослужитеља, а до краја тог поглавља Данилу се даје удвостручена сила, чиме се тако означавају поруке првог и другог анђела. Дванаесто поглавље је омега поглавље и оно означава судску поруку трећег анђела.

Једанаесто поглавље излаже побуну човечанства од разорења Јерусалима па све до завршетка времена милости, што је, према сестри Вајт, илустрација завршетка времена милости на крају света. Данило 11 почиње од разорења Јерусалима, јер је Данило један од

оних који су били одведени у Вавилон у току троструког разорења Јерусалима, које је било праслика разорења истог града 70. године нове ере, а затим поново у последњим данима, како је представљено у свету.

Два дословна разорења Јерусалима која су се догодила истог дана у години, у размаку од шест стотина шездесет и пет година. Та два разорења била су разорења града у коме је требало да се налази Ковчег. Силом је поседовао исте пророчке одлике и представља прво разорење града у коме се налазило Божје присуство, или је требало да се налази. Када сестра Вајт употребљава разорење Јерусалима као симбол разорења последњих дана, она даје осврт на Христову проповед о разорењу Јерусалима.

Силом, разорење Јерусалима под Навуходоносором и Титом јесу три сведока последњих дана, како су представљени разорењем Божјег града. Силом је порука првог анђела, која учи да се бојимо Бога, што Илије није чинио, и да Му одамо славу, што Илије није чинио, јер дође час суда Његова. Порука другог анђела јесте место где налазимо удвостручење, представљено Навуходоносором и Титом. Треће разорење Јерусалима, у последњим данима, јесте на завршетку времена милости, што је завршетак суда.

Једанаесто поглавље представља спољашњу историју порука тројице анђела. Оно је смештено између виђења раздвајања у десетом поглављу и три оснажујућа додира који се збивају двадесет другог дана Даниловог виђења. То значи да ће и дванаесто поглавље говорити о унутрашњој повести онога што сналази Божји народ у последњим данима. То такође значи да је светлост унутар дванаестог поглавља двадесет и два пута блиставија од светлости у десетом поглављу.

У визији о Улају, и Христу је било постављено питање: „Докле?“ Претходних дванаест стихова, који воде ка том питању у тринаестом стиху, идентификовали су спољашњу пророчку историју која представља важне појединости о силама библијског пророчанства. Тих дванаест стихова једноставно су понављали и проширивали историју представљену у седмом поглављу. Пророчка историја изложена у тим стиховима понавља се и проширује у једанаестом поглављу, почев од времена Мида и Персијанаца. Последња половина осмог поглавља и цело девето поглавље представљају Божји народ последњих дана посредством пророка Данила. Визија пророчке историје која се налази у визији о рекама Улаја у три поглавља, заједно са представљањем Божјег народа у тим поглављима посредством Даниловог општења са Гаврилом, јесте алфа и омега поглавља од десетог до дванаестог.

Пошто је Хидекел омега, а Улај алфа, сила представљена светлошћу која се отпечаћује у дванаестом поглављу, када се достигне време свршетка, двадесет и два пута је сјајнија од визије која је средишњи стуб и темељ адвентизма. Будући да је то тако, светлост Данилове последње визије непосредно је поистовећена са светлошћу повезаном с Божјим народом у последњим данима. Када анђеол пита човека обученог у лан: „Докле?“ до краја ових чуда, чуда су они који сијају као звезде у векове векова, док се у заветној историји Аврамовој оглашава заповест Авраму да погледа на звезде. Чуда у дванаестом поглављу Данила јесу преображење људских бића у заставу сто четрдесет и четири хиљаде.

У једној ранијој тачки утврдили смо да једанаести стих дванаесте главе Данила означава пророчки период који се састоји од два раздобља, од којих је прво тридесет година. Да бих ставио одговарајући нагласак на једанаести стих, прешао сам на седми стих, да бих показао Христово непосредно учешће у чудесима која остварује међу Својим народом у последњим данима.

Враћајући се на једанаести стих, желим да вас подсетим да Гаврило дванаесто поглавље непосредно назива „потоњим данима“. У данима сто четрдесет и четири хиљаде, у данима у којима су запечаћени и ступају у савез са Богом, према књизи пророка Данила, постојаће порука која је отпечаћена и која ће нарасти у силан поклич. Та порука је у дванаестом поглављу представљена кроз три различита пророчка периода, која су Милерити већ одредили, а потом их је потврдио Дух пророштва. Та три периода не представљају време, јер је исти онај анђео који у дванаестом поглављу подиже обе руке к небу, у Откривењу десет подигао једну руку к небу и заклео се да времена више неће бити. Та објава из 1844. године значи да су три пророчка периода у Данилу дванаест симболички периоди којима није намењено да представљају време.

Стога, када је средњи симболички пророчки период у Данијелу дванаест двоструки период који отпочиње са тридесет година управо у оном поглављу у којем Михаило устаје, тада знаш да је тај двоструки период који почиње са тридесет година савршено испуњење Аврамовог алфа-пророчанства. Омега временског пророчанства, које започиње историју завета у погледу изабраног народа, достиже своје савршено испуњење у истом поглављу, које представља врхунац Данијеловог сведочанства о ономе што ће снаћи Божји народ у последње дане.

У време краја, књига пророка Данила бива отпечаћена, а светлост која тиме настаје запечаћује Божји народ. У време краја, књига пророка Данила бива отпечаћена, а светлост која тиме настаје представљена је трима пророчким периодима у последњем поглављу Данила. То поглавље је омега трију поглавља која сачињавају визију Хидекела, а визија Хидекела је омега према три поглавља која представљају алфу речних визија Данила. Реке које су започеле у Едему коначно су доспеле до Данила, а затим их је Божја пророчка Реч довела до милеритског покрета првог и другог анђела, алфа-покрета двају покрета трију анђела. Хиљаду двеста деведесет година из једанаестог стиха јесу омега у односу на Аврамово и Павлово пророчанство о 430 година.

Пре него што наставимо у Данилу дванаестом и његовој повезаности с Аврамовим пророштвом, добро је да се присетимо ко је био Павле. Павле није био само апостол незнабошцима, него је, подједнако важно, своју поруку излагао кроз Божју пророчку Реч. Још важније од тога јесте да је Павле био диспензацијски пророк. Диспензацијски пророк је пророк подигнут да води Божји народ из једне диспензације у другу, као Мојсије, од богослужења код олтара ка служби у светилишту; Јован Крститељ; од земаљског светилишта ка Небеском Светилишту. Павле је забележио више података и правила о примени дословног на духовно него сви остали библијски писци заједно, и то далеко више! Он је био подигнут да објасни прелаз са дословног на духовно у контексту Божјег заветног

народа.

Павле представља спојну везу између заветних обећања Аврамовог изабраног народа, у часу када је тај изабрани народ прешао из дословног у духовни. Ако нисте утврђени у разумевању улоге коју је Павле имао у историји завета, онда можда нећете увидети колико је божански прикладно то што је прво временско пророчанство о Божјем заветном народу двоструко временско пророчанство које почиње раздобљем од 30 година. Једно пророчанство успоставио је отац изабраног народа, а када су прешли у духовни изабрани народ, подигнут је пророк диспензације да препозна и објасни тај прелаз, и да такође потврди Аврамово временско пророчанство другим сведоком из Новог завета, усклађеним са првим сведоком из Старог завета. Аврам на почетку, а затим Павле на крају, представљају праобраз значаја 1290 последњих дана.

Наставићемо у следећем чланку.

„Захаријино виђење Исуса и Анђела примењује се с нарочитом снагом на искуство Божјег народа у завршним призорима великог дана помирења. Црква остатка тада ће бити доведена у велико искушење и тескобу. Они који држе заповести Божје и веру Исусову осетиће гнев аждаје и њених чета. Сотона убраја свет међу своје поданике; он је задобио власт чак и над многима који се називају хришћанима. Али ево мале дружине која се одупире његовој врховној власти. Када би могао да их избрише са земље, његов тријумф био би потпун. Као што је утицао на незнабожачке народе да униште Израил, тако ће у блиској будућности подстаћи безбожне силе земље да униште Божји народ. Од људи ће се захтевати да се повинују људским уредбама кршећи Божји закон.“

Они који су верни Богу биће угрожавани, оптуживани, стављани ван закона. Биће „предавани и од родитеља, и од браће, и од рођака, и од пријатеља,“ чак до смрти. Лука 21:16. Њихова једина нада јесте у милости Божјој; њихова једина одбрана биће молитва. Као што се Исус Навин молио пред Анђелом, тако ће и црква остатка, са скрушеношћу срца и непоколебљивом вером, молити за опроштење и избављење кроз Исуса, свога Заступника. Они су потпуно свесни грешности свога живота, виде своју слабост и недостојност; и спремни су да очајавају.

„Искушач стоји крај њих да их оптужује, као што је стајао да се противи Исусу. Он указује на њихове прљаве хаљине, на њихове мањкаве карактере. Износи њихову слабост и лудост, њихове грехе незахвалности, њихову несличност Христу, која је обешчастила њиховог Откупитеља. Настоји да их застраши мишљу да је њихов случај безнадежан, да мрља њихове оскврњености никада неће бити опрана. Нада се да ће тако уништити њихову веру, да ће попустити његовим искушењима и одвратити се од своје оданости Богу.“

„Сотона тачно познаје грехе на које је навео Божји народ и своје оптужбе против њих износи упорно, тврдећи да су својим гресима изгубили божанску заштиту и полагајући право да их уништи. Он објављује да су они исто толико заслужни као и он сам да буду искључени из Божје наклоности. ‘Јесу ли ово’, каже он, ‘људи који треба да заузму моје место на небу, и место анђела који су се ујединили са мном? Они тврде да су послушни

Божјем закону; али јесу ли држали његове заповести? Нису ли више волели себе него Бога? Нису ли своје личне интересе стављали изнад Његове службе? Нису ли волели оно што је од овога света? Погледајте на грехе који су обележили њихов живот. Погледајте њихову себичност, њихову злобу, њихову мржњу једних према другима. Хоће ли Бог прогнати мене и моје анђеле из Своје присутности, а ипак наградити оне који су били криви за исте грехе? Ти то не можеш учинити, Господе, по правди. Правда захтева да се против њих изрекне пресуда.”“

„Али, иако су Христови следбеници сагрешили, нису се предали да њима управљају сатанске силе. Покајали су се за своје грехе и тражили су Господа у понизности и скрушености, а божански Заступник заступа их. Онај који је највише био вређан њиховом незахвалношћу, који зна њихов грех, а такође и њихово покајање, изјављује: ‘Господ да те укори, о Сатано. Дао сам Свој живот за ове душе. Оне су урезане на длановима Мојих руку. Могу имати несавршености карактера; могу бити подбацили у својим настојањима; али су се покајали, и Ја сам им опростио и примио их.’”

Сатанини насртаји су силни, његове обмане су суптилне; али око Господње почива на Његовом народу. Њихова невоља је велика, пламенови пећи изгледају као да ће их прогутати; али Исус ће их извести као злато окушано у огњу. Њихова земаљскост биће уклоњена, да би се кроз њих лик Христов могао савршено открити.

„Понекад може изгледати да је Господ заборавио опасности своје цркве и штету коју јој наносе њени непријатељи. Али Бог није заборавио. Ништа на овоме свету није тако драго срцу Божјем као Његова црква. Није Његова воља да световна политика исквари њен запис. Он не препушта свој народ да буде савладан Сотониним искушењима. Он ће казнити оне који Га погрешно представљају, али ће бити милостив према свима који се искрено кају. Онима који Га призивају за снагу ради развоја хришћанског карактера, даће сву потребну помоћ.“

„У време краја Божји народ ће уздисати и викати због гадости које се чине у земљи. Са сузама ће опомињати безбожне на опасност у коју падају газећи божански закон, и са неизрецивом жалашћу понизиће се пред Господом у покајању. Безбожни ће се ругати њиховој жалости и исмевати њихове свечане позиве. Али тескоба и понижење Божјег народа непогрешив су доказ да они поново задобијају снагу и племенитост карактера изгубљене као последицу греха. Управо зато што се приближавају Христу, зато што су њихове очи упрте у Његову савршену чистоту, они тако јасно разазнају крајњу грешност греха. Кротост и понизност јесу услови успеха и победе. Круна славе очекује оне који се клањају подножју крста.“

„Божји верни, они који се моле, као да су затворени с Њим. Они сами не знају колико су сигурно заштићени. Подстицани од Сотоне, владари овога света настоје да их униште; али када би се очи Божје деце отвориле као што су се отвориле очи Јелисејевог слуге у Дотану, видели би анђеле Божје утаборене око себе, како држе под контролом чете таме.“

„Док Божји народ понижава своје душе пред Њим, молећи за чистоту срца, даје се заповест: ‘Скините с њега хаљине нечисте’, а изговарају се и охрабрујуће речи: ‘Види, учиних да безакоње твоје пређе с тебе, и обући ћу ти промену хаљина.’ Захарија 3:4. Беспрекорна хаљина Христове праведности полаже се на кушану, искушавану, верну Божју децу. Презрени остатак облачи се у славно рухо, да се више никада не оскврни поквареностима света. Њихова имена остају задржана у Књизи живота Јагњетове, уписана међу верне свих векова. Они су се одупрли лукавствима заводника; рика аждаје није их одвратила од њихове оданости. Сада су заувек сигурни од замки кушача. Њихови греси преносе се на зачетника греха. На њихове главе ставља се ‘чиста капа’.“

„Док је Сатана износио своје оптужбе, свети анђели, невидљиви, пролазили су тамо и амо, стављајући на верне печат живог Бога. То су они који стоје на гори Сиону са Јагњетом, имајући име Оца Његовог написано на челима својим. Они певају нову песму пред престолом, песму коју нико не може научити осим оних сто четрдесет и четири хиљаде, који су откупљени са земље. ‘Ово су они који иду за Јагњетом куда год Оно пође. Ови су откупљени између људи, првина Богу и Јагњету. И у устима њиховим не нађе се превара; јер су без мане пред престолом Божјим.’ Откривење 14:4, 5.“

„Сада је достигнуто потпуно испуњење речи Анђела: ‘Чуј сада, Исусе, поглавару свештенички, ти и другови твоји који седе пред тобом; јер су они људи чудесни; јер, ево, довешћу Слугу својега, Издањак.’ Захарија 3:8. Христос се открива као Искупитељ и Избавитељ свога народа. Сада су заиста остатак ‘људи чудесни’, јер сузе и понижење њиховог ходочашћа уступају место радости и части у присуству Бога и Јагњета. ‘У тај дан биће прекрасан и славан Издањак Господњи, и плод земаљски биће одличан и красан онима који се избаве у Израиљу. И догодиће се да ће се онај који остане у Сиону и који преостане у Јерусалиму звати свет, сваки који буде записан за живот у Јерусалиму.’ Исаија 4:2, 3.” Пророци и цареви, 587–592.